

ZPRAVODAJ

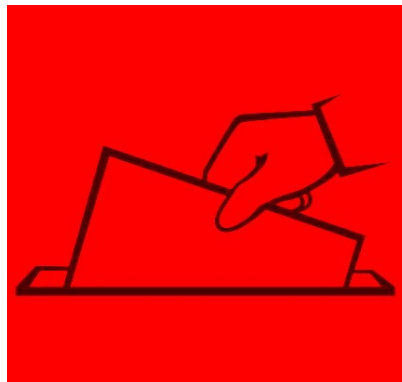
Okresního výboru KSČM VYŠKOV

Pro potřeby základních organizací KSČM okresu Vyškov

Říjen / 2018

Výsledky KSČM při volbách do zastupitelstev měst a obcí v okrese Vyškov:

Bučovice: **11,95 %** (2 mandáty)
Drnovice: **9,37 %** (1 mandát)
Hlubočany: **1,72 %** (0 mandátů při neúplné KL)
Hvězdlice: **14,30 %** (1 mandát)
Ivanovice n. H.: **11,30 %** (2 mandáty)
Kučerov: **4,17 %** (0 mandátů při neúplné KL)
Letonice: **29,69 %** (4 mandáty)
Lovčičky: **13,14 %** (1 mandát při neúplné KL)
Mor. Málkovic: **19,31 %** (2 mandáty)
Nesovice: **14,08 %** (1 mandát)
Otnice: **12,56 %** (1 mandát)
Pustiměř: **7,36 %** (1 mandát)
Račice-Pístovice: **18,72 %** (3 mandáty)
Rousínov: **7,81 %** (1 mandát při neúplné KL)
Slavkov u Brna: **4,60 %** (0 mandátů)
Snovídky: **12,71 %** (1 mandát při neúplné KL)
Vážany n. L.: **15,74 %** (1 mandát při neúplné KL)
Vyškov: **10,06 %** (3 mandáty)



Na KL nezávislých získala KSČM také jeden mandát v obci Nové Sady.

Celkem KSČM získala na Vyškovsku **26 mandátů**.

Průměrný % zisk kandidátních listin byl v okrese Vyškov 12,14 %.

Děkujeme za Vaše hlasy! Žádný hlas nebyl zbytečný!

ANO S ODS VE VYŠKOVĚ VYŠACHOVALO VÍTĚZNOU ČSSD

Ve Vyškově komunální volby vyhrála jasně ČSSD jako stávající vládní strana. Získala 6 mandátů z 27, následovaná hnutím ANO, které spolu s ODS získalo 4 mandáty. KSČM získala více než 10 % a 3 mandáty.

Pro mnohé bylo překvapení složení nové koalice, kdy bývalí koaliční partneři vítězné soc. dem. - ODS a KDU-ČSL - daly přednost vládnutí v nesourodé koalici 5 stran.

„Nejsem advokátem ČSSD - ostatně stačí se podívat na můj blog, web nebo Facebook - ale vyšachovat jasného vítěze voleb s politickou kulturou, na kterou hraje “inovovaná” ODS, nemá nic společného. Ve Vyškově se tak stalo,” poukázal Filip Zachariáš, předseda OV KSČM Vyškov a člen vyjednávacího týmu a pokračuje: „Protikorupční ANO? Spojení s ODS to vylučuje. Bojovníci proti korupci z ANO, kteří se spojují s pohrobky pana Hrbaty, exposlance ODS a následného náměstka ministra obrany, pro nějž si přišla protikorupční policie, to moc s proklamovaným charakterem protikorupčního hnutí nekoresponduje. Mrzí mne, že vyškovské ANO přistoupilo na navýšení draze placených míst (rozšíření počtu místostarostů) z peněz Vyškovanů pro několikrát recyklované politiky. Bude to občany stát několik milionů korun, které by se daly použít třeba na rozvoj místních

částí - oblíbeném předvolebním tématu právě vyškovského ANO. Ale holt názory rozdělují a koryta spojují,” uzavřel Zachariáš.

ANO často hrálo a hraje roli otloukánka, proti kterému se ostatní spojili jakožto proti vítězi. Teď to dělá ve Vyškově v takové podobě, která by mohla být použita jako učebnicový příklad.

Haló noviny

ZRADA ZŮSTANE ZRADOU!

Další osmičkové výročí je tu. Září roku 1938 znamenalo de facto konec Československa. Očekával jsem, že na rozdíl od událostí roku 1968 se budou někteří snažit otázku viny bagatelizovat. Nemýlil jsem se. Různí komentátoři se už stihli vyjádřit, že něco jako „mnichovská zrada“ je nesmysl. Ti, kdož zradili, totiž nejsou v očích dnešního mainstreamu těmi správnými. Československo totiž neodepsal ani Sovětský svaz (na Putina lze vinu jen stěží svalit, neboť ještě nebyl na světě) ani Čína, ani nikdo, kdo by si dnes zasloužil opovržení. Ne, osud Československa zpečetili neochvějní „spojenci“ z Velké Británie a Francie. Ano, byl to konzervativní Neville Chamberlain a Édouard Daladier. Svůj klid vyměnili za obětování země, která přece od jejich hranic měla daleko. Co na tom, že Československo přišlo po Mnichovu o více než 40 tisíc km

čtverečních (třetina území) a na tomto území žilo téměř pět milionů obyvatel. Mimo asi 140 tisíc občanů (pro férovost je nutné dodat, že mezi nimi bylo asi 11 tis. německých antifašistů), kteří raději před mírumilovnými Němci utekli do vnitrozemí, mnoho Čechoslováků zakusilo bezdůvodného hněvu rozvášněných německých okupantů. Ostatně už 27. září 1938 N.

Chamberlain pronesl slova: „Jak je to hrozné, fantastické, neuvěřitelné, mají-li Britové připravovat zákopy a zkoušet plynové masky v Anglii pro spor v daleké zemi a mezi lidem, o němž my nevíme nic. (...) A i kdybychom měli sebevětší sympatie s malým národem, proti němuž stojí veliký a mocný soused, nemůžeme jednat za všech okolností tak, abychom přivedli celou britskou říši do války prostě jen kvůli němu.“ To bylo předzvěstí, jak se věrní spojenci k Československu za pár dní postavili...

Věřím, že dojde i k připomenutí dodatku mnichovské smlouvy, kde se Německo s Velkou Británií pasovalo do role nejdůležitějších států Evropy, neboť, jak stojí ve zmiňovaném dodatku: „My, německý Führer a kancléř a britský ministerský předseda, jsme dnes měli další schůzku a shodli jsme se v poznání, že otázka anglo-německých vztahů má prvořadou důležitost pro obě země a Evropu...“ Věřím, že všechno toto – a ještě mnohem více – bude připomenuto v

desítkách hodin kontinuálního i speciálního vysílání veřejnoprávních i soukromých médií tak, jako tomu bylo s událostmi roku 1968. A že bude připomenut také fakt, že toto rozhodnutí vedlo ve svém důsledku k 350 tisícům obětí Československa během války...

Filip Zachariáš

SENO

Vzpomínám si z dávných klukovských předválečných let, že nejedna babka, která patřila mezi bezzemky, chodívala k místní železniční trati, aby si nasekala trávy pro svou kozičku. Chodívaly kolem naší zahrádky, na zádech velkou nůši trávy a doma pak, na dvorku či v malé zahrádce, přinesené sušila. Nad chlívkem s kozou či ještě s prasátkem pak ukládala seno na zimu. I naše máma žala travičku na zahrádce a před domem, protože také našim králíčkům v zimě seno chutnalo.

Později, když jsem bydlel v Trutnově, vídával jsem skupiny vojáků, kteří pomáhali podhorským státním statkům zachránit úrodu trávy, krmiva pro dobytek. Na horských loukách zemědělské stroje se příliš neosvědčily, zato vojáci s kosami ano. Vesele kosili, sušili seno a nakonec je svázeli do statku. Vojáky to těšilo nejen, že si tak odpočinuli od běžného výcviku a služeb, ale také proto, že nejedno dívčí z okolí je odměňovalo za odvedenou

práci na polích. Znal jsem i dvojici, která neskončila se senosečí, ale založila spokojenou rodinu. Později se mladí, tehdy z hnutí Borntosaurus, snažili pomáhat udržet louky ve správné biodiverzitě (raději tedy rostlinné pestrosti), když nebylo v chráněné oblasti možno seno sklízet běžným způsobem.

Rovněž na sídlišti byla kdysi dávno zeleň z částí nepodupaných dětmi kosena a sušena několika milovníky domácích králíčků.

To dnes je jiná doba. Zatravněné plochy na sídlišti třikrát i čtyřikrát v roce posečou hlučící mašiny a sekačky, aby tráva nepřerostla, nebo aby třeba pyl nevyvolával alergie. Posekaná travička zůstává ležet na trávničku, prý jako hnojivo. Pokud ovšem na travičce leží větší vrstva pokoseného, stává se, že místo pohnojení další růst zeleně utlumí. Zvláště v suchém období. Nu a teď jsem na internetu četl, že „farmáři“ mají problémy s krmením dobytka, protože seno zdražilo. Prý za balík místo pěti stovek budou platit i trojnásobek.

Pokrok nezastavíš. A jak se zdá, ani růst cen s „progresem“ spojený.

Jan Štětina

VÝROČÍ NÁSILNÉHO PŘEVRTU V CHILE

„Radio Magallanes bude zajisté umlčeno a klidný tón mého hlasu k vám už nedorazí. Nevadí, nadále ho uslyšíte.

Budu vždy s vámi. Přinejmenším zanechám vzpomínku coby důstojný člověk, který byl věrný věrnosti pracujících.“ - Salvador Allende
Médiím nestálo ani za malé připomenutí jeho násilné svržení v roce 1973. Proč taky, když u toho nebyl SSSR (Rusko), Čína nebo jiný stát, o kterém by mohly běžet hodiny očeňující komentáře. Faktem rozhodně zůstává - USA by o organizování pučů a převratů mohly psát učebnice...

Filip Zachariáš

ŽE BY BRATRSKÁ POMOC MAĎARSKU?

Bývalý belgický premiér a současný europoslanec Guy Verhofstadt vyzval ve svém textu Spojené státy, aby zakročily proti Maďarsku, které podle jeho názoru narušuje mezinárodní pořádek. Vhodná záminka upevnit svobodu a demokracii v Evropě v americkém stylu, že? (PL 14.9.2018)

Zřejmě je nejvyšší čas poskytnout koaliční pomoc Maďarsku ohroženému maďarskými občany. Ale není přece rok 1968!

Jistě panu Verhofstadtovi budou i různí naši europoslanci Pocheové či Jaromírové Štětinové tleskat. To by tak hrálo, aby nějaký desetimilionový státeček chtěl o svém osudu rozhodovat bez souhlasu Very Big bratrů. Ještě by se od něj sousední státy nakazily a chtěly by respektovat přání svých občanů. No fuj!

Páni poslanci naznačují, že je už nejvyšší čas, udělat tady pořádek, k čemuž by se prima hodili američtí soldáti, dobře vybavení bombami, raketami a podle potřeby i tanky. Však mají bohaté zkušenosti nejen z Iráku či Afghánistánu.

„Pořádek musí bejt,“ řekl by asi Josef Švejk.

Jan Štětina

KDO PÁLÍ SVÉ VLASTNÍ ZBOŽÍ?

V jedné své písni zpívají Voskovec a Werich tento text: „Je to divný svět divné věci; když je pro lidi třeba; pálit laciné žito v peci; aby zdrazil chleba“. Je zvláštní, že se mi text této písně z dob po velké ekonomické krizi a z časů před druhou světovou válkou vybavil ve 21. století, ale bohužel jsem k tomu měla dobrý důvod. Jedna módní značka se totiž rozhodla, že než aby některé jejich zboží zlevnila tak, aby se prodalo, radši ho spálila.

Ano, čtete správně. Módní značka Burberry zničila své oblečení a kosmetiku v hodnotě ve více než 28 milionů liber (cca. 800 milionů korun). Své neprodané zboží raději spálila, nežli aby ho dala za zlevněné ceny. Tím by se mohla totiž snížit jeho exkluzivita a produkty by si mohli zakoupit „nesprávní lidé“. Tedy ti, kteří nejsou z hlediska Burberry v té správné sociální skupině. Jinými slovy nechtěla firma připustit, aby oblečení pro vyšší vrstvu

nosila, z jejich úhlu pohledu, lůza. Firma Burberry tvrdí, že spolupracuje se specializovanými spalovnami, které dokáží využívat energii z procesu. Také dodala, že se snaží minimalizovat množství přebytečných zásob, které vyrábí a hledá způsoby, jak snížit a „zhodnotit“ odpad. Na faktu, že za poslední 5 let zničila své vlastní zboží, v hodnotě 2,5 miliard korun se na tom nic nemění. Burberry se také brání tím, že pálením svého vlastního zboží chce zabránit tomu, aby zboží by se mohlo dostat na takzvaný „šedý trh“ nebo na trh s padělanými výrobky. Necht' každý sám zvaží, na kolik se mu tento argument zdá relevantní a fakticky správný.

Značka Burberry však není jediná, která ničí své produkty. Luxusní značky jako Jaeger-LeCoultre, Cartier, Chanel nebo Louis Vuitton také ničí či spalují své neprodané zboží. Dokonce i oděvní společnost H&M spaluje své neprodané zásoby, k čemuž dodává, že látka byla použita místo uhlí. H&M se ale brání, že spaluje jen poškozené či nebezpečné zboží.

Řešením může být oběhové hospodářství, tedy opětovné využití zboží, který současně využívají značky jako Zara nebo H&M. Snaží se přesvědčit své zákazníky, aby své staré nepoužívané oblečení odevzdali do jejich kamenných obchodů. Nabízejí 5 liber slevu z dalšího nákupu v jejich obchodě, jestliže donesete onošené

oblečení. Oblečení může být jakékoliv značky a v jakémkoliv stavu. Látka je pak recyklována a použita znovu. Ano, samozřejmě můžeme říct, že módní společnosti mohou spálit svůj vlastní majetek, ale také je pravdou, že textilní průmysl významně zatěžuje životní prostředí. Po ropném průmyslu dokonce zanechává textilní na životním prostředí nejvíce škod, což závažnost problému jenom podtrhuje. Nevím, jestli má vůbec cenu prezentovat těmto společnostem nějaké morální argumenty, ale prostý člověk, tedy ten, kdo podle nich nemá nosit jejich produkty, si je vědom, že spouště lidem v těžké životní situaci by se oblečení hodilo více než skládce a spalovně. Jaký smysl dává silně zatížit životní prostředí kvůli něčemu, z čeho nechci, aby měla užitek široká veřejnost a v konečném důsledku to radši spálím, než abych to daroval potřebným? Ať si každý opět odpoví sám.

Je sice nutno podotknout, že firma Burberry se nakonec podrobila tlaku ze strany veřejnosti a již ohlásila, že vlastní zboží ničit nebude. Jsem za to ráda, ale opravdu je nutné, aby byly tyto společnosti upozorňovány na to, že dělají kardinální blbost, když jí očividně dělají? Obávám se, že na místo peněz bychom těmto firmám měli předávat, alespoň trochu zdravého rozumu, když jim touha po penězích zakalila mozek tak, že jsou schopni prodat i osud vlastní planety.

Kateřina Konečná

CO S TĚMI DĚDKY ZBYTEČNÝMI?

Na internetu jsem četl článek jedné údajně ekonomické analytičky (aspoň tak se tam představila), že ten dnešní evropský socialistický způsob péče o přestárlé a nemocné je chybný. Pěči o staré bychom prý neměli svěřovat státu a vyžadovat ji od něj. To je soudí analytička – tak jako v minulosti – povinností rodiny.

Tak jsem se nad tou tezí snažil zamyslet.

Za poslední dvě století se mnohonásobně zvýšila produktivita práce, což se odráží v podstatně vyšší životní úrovni. Bohužel to však neplatí všeobecně. Zatímco ti nejbohatší (chtělo by se napsat nejúspěšnější, ale to by byla často nepravda) doslova nevědí co s penězi, je velice silná skupina zaměstnanců, která vydělá tak akorát na holé živobytí.

Druhým a možná hlavním problémem je skutečnost, že dnes málokterá rodina žije v jednom místě dvě až tři generace. Mladí většinou odcházejí za prací, hlavně do velkých měst i do ciziny. Tím se rozvolňují rodinné vazby i tam, kde rodina dosud funguje a fungovala jako dříve. Jenže již dnes se asi polovina dětí rodí mimo manželství a značná část dítek za svůj život „změní“ tátu nebo mámu, kteří jsou pro ně pak často vlastně cizími (macechou či otčimem). Nu a ta ne sice poslední, ale tady závěrečná komplikace spočívá ve problémech s bydlením a se zdravotním

zabezpečením.

Nebo snad trh bude natolik bezohledný, že nechá staré marodit podle libosti, pokud potomci nemají dost peněz na doktory a léky? Nechají staré upadnout do bezdomovectví nebo bydlet s potomky v malých bytech, když na větší ti mladí nedosáhnou?

Zkrátka. Výrazným rozvolněním rodin a rodinných vazeb i rozprchnutím se potomků z domova po světě dávný typ péče o staré je nereálný.

Někteří by volili jinou cestu péče o ty, co se již prací živit nemohou, prostřednictvím soukromého pojištění a úspor.

Právě tady je nejlépe vidět nereálnost „soukromého zajištění na stáří“. Pokud tím pojistným objektem je stát, jako u nás, nehrozí nebezpečí naprostého propadu zdravotního a sociálního zajištění i když někdy může být pro nedostatek prostředků toto zajištění omezeno. Naproti tomu soukromá firma, pokud zkrachuje, nezajistí nic. Zkušenosti ze světa jsou a napovídají, že pak musí stejně nastoupit s alespoň minimální almužnovou pomocí stát.

Přitom soukromá pojišťovna významnou část pojistného spotřebuje na vlastní provoz a zisky akcionářů. A snad poslední připomínka. Šetřit si na stáří? Jen se podívejte na realitu. Dejme tomu, že mám deset roků před odchodem do penze v bance sto tisíc. Při současném „úročení“ bankovních kont nulou procent a souběžně inflaci až kolem dvou procent ročně to znamená,

že při odchodu do důchodu zůstává z úspory reálná hodnota nějakým pětasedmdesát tisíc, které budou postupně svou skutečnou hodnotu dále ztrácet.

Když nám radí, abychom si na důchod uspořili alespoň milion korun, měli bychom si (velmi zjednodušeně) po celých 40 roků zaměstnání ukládat ročně 25 tisícovek. Copak může člověk s hrubou mzdou kolem pětadvaceti tisíc měsíčně odkládat dvě tisícovky (muž i žena, každý tolik), zaplatit nájemné a služby s bydlením spojené, vychovat děti, pokud poctivě pracuje a nekrade? Právě stát je tou institucí, která musí občanům jako celku zajistit zdravotní služby a alespoň skromné stáří. Nač by jinak stát byl? Daně vybírá z každé korunky příjmu a jako DPH z každé korunky vydání. Občany neochrání před darebáky. Ty nanejvýš, podaří-li se policii je odhalit, soud potrestá. Teda někdy ani to ne. Úhrozy z ciziny neřeší, snad jen tím, že se naše miniarmáda angažuje v cizím zájmu v daleké cizině. Otázkou je spíše to, jakým způsobem stát vytváří podmínky, ale i tlak k tomu, aby všichni občané, pokud mohou, poctivě pracovali. Pak při současné produktivitě práce bude mít stát dostatek prostředků, aby potřebné zabezpečil. Ne lenochy vyhýbající se práci a příživníky, kteří se na úkor druhých i státu obohacují, ale všechny pracující, kteří pomoc potřebují. A to bez dividend pro akcionáře, nota bene zahraniční.

Jan Štětina

CHEMICKÉ ZBRANĚ V SÝRII A VŮBEC

O přípravě k použití chemických zbraní syrskou armádou je vedena v USA, GB a RF (a podřízeně i u nás) již dlouho intenzivní kampaň spojená s výhrůžkou, že bude Sýrie tvrdě potrestána, pokud k použití dojde. Z důsledné protisyrské kampaně se nabízí dva závěry:

Hledá se zoufale záminka, aby svobodomyšlná demokracie starou koloniální metodou potrestala suverénní stát za to, že dělá něco jiného, než si páni světa přejí. (Vzpomeňme si na ty Obamovy „zkroucené ruce za zády těch, co chtějí dělat něco jiného, než USA potřebují“). A to i za cenu, že ten chemický zločin budou muset zorganizovat povstalci.

Předpokládá se to, co je zcela nepravděpodobné, že Asád a jeho spojenci jsou na hlavu padlí a přes všechny výhrůžky a řeči o tvrdé odvetě k metodě boje s teroristickými povstalci k nějakému chlóru přece jen sáhnou, čímž zdánlivě zlegalizují agresi civilizovaného Západu vůči jedné z bývalých kolonií. Přičemž použití chemických prostředků, zvláště ve městech, je zcela neefektivním způsobem boje s vojsky, zato účinnou metodou jak si znepřátelit civilní obyvatelstvo, které má být takovou cestou osvobozeno.

Zabít pár desítek či stovek lidí chemickými prostředky by v dané fázi války nemělo jiný význam, než stát se záminkou Západu k obejití Rady bezpečnosti OSN a otevřenému vojenskému zákroku proti Asádovi. Jen si připomeňme kouzla a tanečky

kolem „chemické zbraně“, tedy několika gramů nervově paralytického jedu, údajně použitého Rusy vůči Skripalovým. Jednou přiletěl podezřelý Rus ráno do Británie, provedl akci a večer odletěl; podle zatím poslední verze přiletěli dva Rusové, dva dny se na akci připravovali a po dalších dvou dnech odletěli. Přitom vysoce jedovatá látka, kterou prý ten jeden nebo dva (v prvních zprávách bylo vysloveno podezření, že ten jed byl Skripalovou dcerou přivezen v dárkovém balíčku) prý byla zjištěna v několika od sebe vzdálených místech. Kdo s podobnou látkou pracoval (a tady mluvím ze své zkušenosti, jen nedůvěřivě kroutí hlavou. Skoro mne mrzí, že když už chtěli snad Britové zinscenovat protiruskou provokaci, provedli to tak amatérsky, ba nepromyšleně.

Jan Štětina

Všem členům a sympatizantům, kteří slaví v říjnu své narozeniny, přejeme pevné zdraví, spokojenost a spoustu životního optimismu.

OV KSČM VYŠKOV

Telefon: 725 646 076

e-mail: ov.vyskov@kscm.cz

<http://www.vyskov.pohled-zleva.cz>

www.facebook.com/kscm.vyskov